

Warszawa, dnia 9 listopada 2017 r.

Sygn. akt VI Ka 393/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Anita Jarzabek - Bocian

protokolant: sekretarz sądowy Monika Oleksy

przy udziale przedstawiciela Urzędu Skarbowego W. - S. S.

po rozpoznaniu dnia 9 listopada 2017 r. w Warszawie

sprawy J. R. syna W. i Z., ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 56 § 2 kks

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżyciela publicznego Urząd Skarbowy W. i obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie

z dnia 26 stycznia 2017 r. sygn. akt VIII K 226/16

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok; zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 zł tytułem opłaty za drugą instancję oraz pozostałe koszty sądowe za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt VI Ka 393/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie z dnia 26 stycznia 2017 roku w sprawie o sygn. akt VIII K 226/16 J. R. został uznany za winnego tego, że podał nieprawdę w korekcie deklaracji PIT-37 złożonej w dniu 4.06.2013 r. w Urzędzie Skarbowym W. z siedzibą w W. przy ul. (...) w ten sposób, że pomimo uzyskania w dniu 30.03.2009 r. przychodu w kwocie 830.000 zł z tytułu sprzedaży nieruchomości nabytej w 2005 r., położonej w W. przy ul. (...) (akt notarialny rep. (...)), zaniżył przychód o kwotę 689.252 zł i zaniżył zryczałtowany podatek dochodowy od osób fizycznych o kwotę 79.925 złotych, skutkiem czego naraził zryczałtowany podatek dochodowy od osób fizycznych na uszczuplenie w wysokości 79.925 zł, co stanowi naruszenie przepisów art. 10 ust. 1 pkt 8 lit. a-c oraz art. 28 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych w brzmieniu obowiązującym do dnia 31.12.2006 r., tj. przestępstwa z art. 56 § 2 k.k.s i skazany na karę grzywny 15 stawek po 80 złotych. Od oskarżonego zasądono na rzecz Skarbu Państwa kwotę 90 zł tytułem zwrotu wydatków oraz 120 zł tytułem opłaty.

Od powyższego wyroku apelacje wnieśli naczelnik Urzędu Skarbowego oraz obrońca oskarżonego.

Naczelnik Urzędu Skarbowego zarzucił rażącą niewspółmierność kary i wniósł o wymierzenie oskarżonemu kary grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 80 złotych każda.

Obrońca oskarżonego zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, tj. bezpodstawne przyjęcie, iż czyn oskarżonego cechuje znaczny stopień winy oraz społecznej szkodliwości, gdy zdaniem obrony wina oraz społeczna szkodliwość są nieznaczące, a tym samym czyn J. R. należało ocenić odmiennie, stosując wyjątkowo art. 41 § 1 k.k.s., ponieważ zostały spełnione wszelkie wymogi pozwalające na skorzystanie z instytucji warunkowego

umorzenia postępowania. Obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i warunkowe umorzenie postępowania karnoskarbowego na okres 3 lat próby oraz orzeczenie świadczenia pieniężnego na podstawie art. 39 pkt 7 k.k. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 2000 złotych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Obie złożone apelacje nie zasługują na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Odwoławczego wymierzona oskarżonemu kara grzywny w wymiarze 15 stawek dziennych po 80 złotych każda, co daje kwotę 1200 złotych, jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu i wystarczy do osiągnięcia wobec niego celów wychowawczych i zapobiegawczych. Pamiętać należy, że na oskarżonym nadal ciąży obowiązek zapłacenia zryczałtowanego podatku w wysokiej kwocie i z pewnością konieczność uiszczenia grzywny kilkukrotnie wyższej, niż orzeczona w zaskarżonym wyroku, nie tylko opóźniłaby zapłacenie tego podatku, ale też grzywna ta mogłaby okazać się niemożliwa do zapłacenia dla oskarżonego, a przecież wtedy nie spełniłaby swojej funkcji. Należy również pamiętać o tym, że pomimo faktu, iż oskarżony nieprawdziwą deklaracją złożył osobiście, to jednak poinstruowany był przez doradzających mu prawników i to te właśnie porady częściowo przyczyniły się do złożenia nieprawdziwej deklaracji. Okoliczność ta wprawdzie nie ekskulpowwała oskarżonego, ale niewątpliwie zmniejszyła stopień jego winy. Tym samym orzeczoną przez Sąd Rejonowy grzywnę uznać należy za właściwą. Trzeba mieć też na uwadze, że oskarżony wpłacił na poczet uszczuplonego podatku kwotę 29000 złotych (k. 206).

Brak jest podstaw także do uwzględnienia apelacji obrońcy oskarżonego i warunkowego umorzenia postępowania wobec J. R.. Wprawdzie, jak wskazano wyżej, stopień zawinienia oskarżonego nie uzasadniał zwiększenia wymiaru orzeczonej wobec niego kary grzywny, ale społeczna szkodliwość popełnionego czynu, a zwłaszcza stosunkowo wysoka kwota uszczuplonego podatku, nie pozwala na przyjęcie, że istnieją przesłanki do zastosowania instytucji z art. 41 § 1 k.k.s. Należy zauważyć, że pomimo wydania decyzji ostatecznej w przedmiocie wysokości zobowiązania podatkowego, oskarżony nie uiścił tego podatku w całości, jak też nie wystąpił o odroczenie terminu jego płatności albo rozłożenia go na raty. W dniu 7 listopada 2017 roku, a więc dwa dni przed terminem rozprawy odwoławczej, wpłacił on kwotę 29000 złotych na konto Urzędu Skarbowego, co należy uznać za zachowanie pozytywne, lecz nie można oprzeć się odczuciu, że działanie to na tak dalekim etapie postępowania miało na celu wywołanie pozytywnego wrażenia na Sądzie Odwoławczym. Wpłata ta miała jednak duży wpływ na nieuwzględnienie apelacji oskarżyciela publicznego, pokazuje bowiem, że oskarżony ma chęć naprawy swojego wcześniejszego zachowania i uiszczenia zaległej należności podatkowej. Niemniej jednak warunkowe umorzenie postępowania byłoby niewystarczającą reakcją prawnokarną na popełnione przestępstwo, nie sposób bowiem przypuszczać, że pomimo takiego rozstrzygnięcia oskarżony będzie przestrzegał porządku prawnego.

Podsumowując, wymierzona przez Sąd Rejonowy kara nie jest karą rażąco niewspółmierną, jak zarzucał w apelacji oskarżyciel publiczny, zaś warunkowe umorzenie postępowania byłoby zbyt łagodną reakcją i w zasadzie nie skutkowałoby jakąkolwiek dolegliwością dla oskarżonego. Orzeczona przez Sąd Rejonowy kara stanowi zatem swoistego rodzaju wypośrodkowanie pomiędzy skrajnymi stanowiskami obrony i oskarżenia. Będzie ona bowiem w odpowiedni sposób oddziaływać na oskarżonego, w szczególności skłoni go do refleksji nad swoim zachowaniem, a jednocześnie nie będzie na tyle dolegliwa, że uniemożliwi uiszczenie zaległego podatku.

Z uwagi na brak przesłanek do zwolnienia oskarżonego od kosztów sądowych, Sąd Odwoławczy zasądził od niego kwotę 120 złotych tytułem opłaty za II instancję (10% kary grzywny) oraz obciążył go pozostałymi wydatkami za postępowanie odwoławcze.

Biorąc powyższe pod uwagę, orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.

--	--	--